

Varden 5/1 - 96

Hvor kom maten fra 1940-1945?

Per Chr. Nagell Svendsen har i sitt innlegg 20.12 helt rett i at forbindelseslinjene til Norges handelspartnere ble kuttet i okkupasjonstiden og at nordmenn i stor grad måtte basere seg på å være selvforsynte. Men Norge var ikke og er ikke selvforsynt med jordbruksvarer, som hungersnøden under krigen 1807-1814 demonstrerte. Derfor var f.eks. Blehr-Backe-avtalen (se Norsk Krigsleksikon) av bokstavelig talt livsviktig betydning for Norge. Den sikret leveranser av fett og korn fra Tyskland. Størrelsen på disse tilførselene illustreres ved at Norge våren 1944 hadde en gjeld for slike varer til Tyskland på 789 millioner riksmark. Den gjelden ble aldri betalt. Norge

hadde til dels bedre forsyning av matvarer enn Tyskland, i alle fall mot slutten av 2. verdenskrig. Når bl.a. denne avtalen er så lite kjent, skyldes det at informasjonene i etterkrigstiden har vært ensrettet: Stort sett har det bare vært rom for det som enten var positivt for de som tilordnet seg seierherrene og/eller negativt for dem som ble gjort til syndebukker. Fakta som ikke har passet inn i dette mønsteret, er hittil stort sett i beste fall fortiet. Takket være denne ensrettingen er splittelsen i det norske folk blitt varig.

Handels- og Forsyningsminister Eivind Blehrs datter Bente har grunn til å beundre sin far («Fødd skuldig», s. 31). Men siden faren ble dømt til 20 års

tvangsarbeid for sin innsats i okkupasjonstiden, var det lite hun fikk se av ham i oppveksten.

Det kan virke som om PCN Svendsen antyder at lensmann Røring hadde fortjent å bli drept. Takket være hjemmefrontens avlytting av det tyske sikkerhetspoliti i Larvik, Famarapporten, har vi SiPos spontane reaksjon på drapet: «Ingen kan forklare hvorfor han ble skutt. Han var jo en av de sva-keste vi hadde. I flere og flere tilfeller gikk han jo inn for å dekke «arbeidssvikere». Nei, det mordet må det nok ligge noe personlig bak...».

J.C. Stridsklev